

Sentencja

- 1) Artykuł 11 część A ust. 1 lit. a) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, w brzmieniu zmienionym dyrektywą Rady 98/80/WE z dnia 12 października 1998 r., należy interpretować w ten sposób, iż w przypadku sprzedaży plansz do gry w bingo, takich jak te, których dotyczy spór przed sądem krajowym, podstawa opodatkowania podatkiem od wartości dodanej nie zawiera ustalonej z góry przepisami prawa części ceny tych plansz przeznaczonych na wypłatę wygranych dla graczy.
- 2) Artykuł 17 ust. 5 i art. 19 ust. 1 szóstej dyrektywy 77/388 w brzmieniu zmienionym dyrektywą 98/80 należy interpretować w ten sposób, iż państwa członkowskie nie mogą określić, że do celów obliczania części podatku VAT podlegającej odliczeniu ustalona z góry w przepisach prawa część ceny sprzedaży plansz do gry w bingo, która musi zostać przekazana graczom w postaci wygranych, stanowi część składową obrotu, który należy umieścić w mianowniku ułamka, o którym mowa w art. 19 ust. 1.

(¹) Dz.U. C 290 z 1.10.2011.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 19 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Giessen — Niemcy) — Natthaya Dülger przeciwko Wetteraukreis

(Sprawa C-451/11) (¹)

(Układ stowarzyszeniowy EWG — Turcja — Decyzja nr 1/80 Rady Stowarzyszenia — Artykuł 7 akapit pierwszy — Prawo pobytu członków rodziny tureckiego pracownika należącego do legalnego rynku pracy państwa członkowskiego — Obywatelka tajlandzka, która była małżonką pracownika tureckiego i zamieszkiwała z nim przez okres przekraczający trzy lata)

(2012/C 295/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Giessen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Natthaya Dülger

Strona pozwana: Wetteraukreis

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgericht Gießen — Wykładnia art. 7 akapit pierwszy

tiret pierwsze decyzji nr 1/80 z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia, wydanej przez Radę Stowarzyszenia powołaną na mocy Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją — Prawo pobytu członków rodziny pracownika tureckiego należącego do legalnego rynku pracy państwa członkowskiego — Obywatelka tajlandzka zamieszkująca z małżonkiem tureckim przez okres przekraczający trzy lata do czasu rozwodu

Sentencja

Artykuł 7 akapit pierwszy decyzji nr 1/80 z dnia 19 września 1980 r. w sprawie rozwoju stowarzyszenia, wydanej przez Radę Stowarzyszenia powołaną na mocy Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją, podpisanego w dniu 12 września 1963 r. w Ankarze przez Republikę Turcji z jednej strony i przez państwa członkowskie EWG oraz Wspólnotę z drugiej strony, który został zawarty, zatwierdzony i ratyfikowany w imieniu tej ostatniej decyzją Rady 64/732/EWG z dnia 23 grudnia 1963 r., należy interpretować w ten sposób, że członek rodziny pracownika tureckiego będący obywatelem państwa trzeciego innego niż Turcja może powoływać się w przyjmującym państwie członkowskim na prawa wypływające z tego przepisu, jeżeli wszystkie inne przewidziane w nim przesłanki są spełnione.

(¹) Dz.U. C 347 z 26.11.2011.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 19 lipca 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts — Łotwa) — SIA Garkalns przeciwko Rīgas Dome

(Sprawa C-470/11) (¹)

(Artykuł 49 WE — Ograniczenia w swobodnym świadczeniu usług — Równe traktowanie — Obowiązek przejrzystości — Gry hazardowe — Kasyna, salony gier i salony gier bingo — Obowiązek uzyskania wcześniejszej zgody gminy miejsca położenia salonu — Swobodne uznanie — Istotne zagrożenie dla interesów państwa i mieszkańców danego obszaru administracyjnego — Uzasadnienie — Proporcjonalność)

(2012/C 295/27)

Język postępowania: łotewski

Sąd krajowy

Augstākās tiesas Senāts SIA

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SIA Garkalns

Strona pozwana: Rīgas Dome

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Augstākās tiesas Senāts — Wykładnia art. 56 TFUE (art. 49 WE) — Przepisy krajowe przewidujące w celu ograniczenia gier hazardowych system zezwoleń na tworzenie kasyn, salonów gier i salonów gier bingo — Odmowa wydania zezwolenia na prowadzenie salonu gier z tego powodu, iż organizacja gier hazardowych w zamierzonym miejscu w istotny sposób narusza interesy mieszkańców i społeczności lokalnej

Sentencja

Artykuł 49 WE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on uregulowaniu jednego z państw członkowskich takiemu jak sporne w postępowaniu przed sądem krajowym, które przyznaje organom samorządu terytorialnego szeroki zakres swobodnego uznania poprzez zezwolenie im na odmowę zezwolenia na otwarcie kasyna, salonu gier lub salonu gier bingo na podstawie „istotnego zagrożenia dla interesów państwa i mieszkańców danego obszaru administracyjnego”, o ile owo uregulowanie rzeczywiście ma na celu zmniejszenie możliwości uczestniczenia w grach i ograniczenie działalności w tej dziedzinie w sposób spójny i systematyczny lub zapewnienie porządku społecznego oraz o ile wykonywanie swobodnego uznania przez właściwe organy następuje w sposób przejrzysty, umożliwiając kontrolę bezstronności postępowań w sprawie zezwolenia, co należy do oceny sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 331 z 12.11.2011.

Skarga wniesiona w dniu 25 czerwca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Bułgarii

(Sprawa C-307/12)

(2012/C 295/28)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Hetsch, D. Düsterhaus, S. Petrova)

Strona pozwana: Republika Bułgarii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Bułgarii uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 40 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy (¹), nie przyjmując przepisów prawnych i administracyjnych niezbędnych do tego, by doprowadzić jej prawo krajowe do zgodności z dyrektywą, lub w każdym razie nie powiadamiając o nich Komisji;

— nałożenie na Republikę Bułgarii na podstawie art. 260 ust. 3 TFUE grzywny w wysokości 15 200,80 EUR dziennie

liczonej od dnia ogłoszenia rozstrzygnięcia w niniejszym postępowaniu z powodu niewypełnienia obowiązku powiadomienia o środkach podjętych w celu doprowadzenia do zgodności jej prawa krajowego z dyrektywą 2008/98/WE;

— obciążenie Republiki Bułgarii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin przyjęcia środków transponujących dyrektywę upłynął w dniu 12 grudnia 2010 r.

(¹) Dz.U. L 312, s. 3.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte dei Conti — Sezione Giurisdizionale per la Regione Siciliana (Włochy) w dniu 28 czerwca 2012 r. — Giuseppe Romeo przeciwko Regione Siciliana

(Sprawa C-313/12)

(2012/C 295/29)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte dei Conti — Sezione Giurisdizionale per la Regione Siciliana

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Giuseppe Romeo

Strona pozwana: Regione Siciliana

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy na mocy krajowego uregulowania, które w odniesieniu do wyłącznie wewnętrznych sytuacji odsyła do prawa europejskiego, sąd krajowy może interpretować i stosować przepisy i zasady tego prawa odstępując od nich lub stosując je nieprawidłowo w świetle ich wykładni przyjętej w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości?
- 2) Czy w świetle art. 3. ustawy 241/1990 oraz art. 3 sycylijskiej ustawy regionalnej 10/1991, w związku z art. 1 ustawy 241/90, który zobowiązuje władze włoskie do stosowania zasad prawa Unii Europejskiej, zgodnie z obowiązkiem uzasadnienia aktów prawnych wydawanych przez administrację publiczną wynikającym z art. 296 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, interpretacja i stosowanie wyżej wymienionych przepisów krajowych, które wskazują, że prywatnoprawne akty administracji w dziedzinie świadczeń emerytalnych, czyli akty dotyczące praw podmiotowych, lecz związane, nie muszą być uzasadniane, jest zgodna z prawem Unii Europejskiej i czy taki przypadek stanowi naruszenie podstawowych wymogów proceduralnych decyzji administracyjnej?